29/12/2018

Η Ιστορία της Ορθόδοξης Παρουσίας στις “Κάτω Χώρες”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

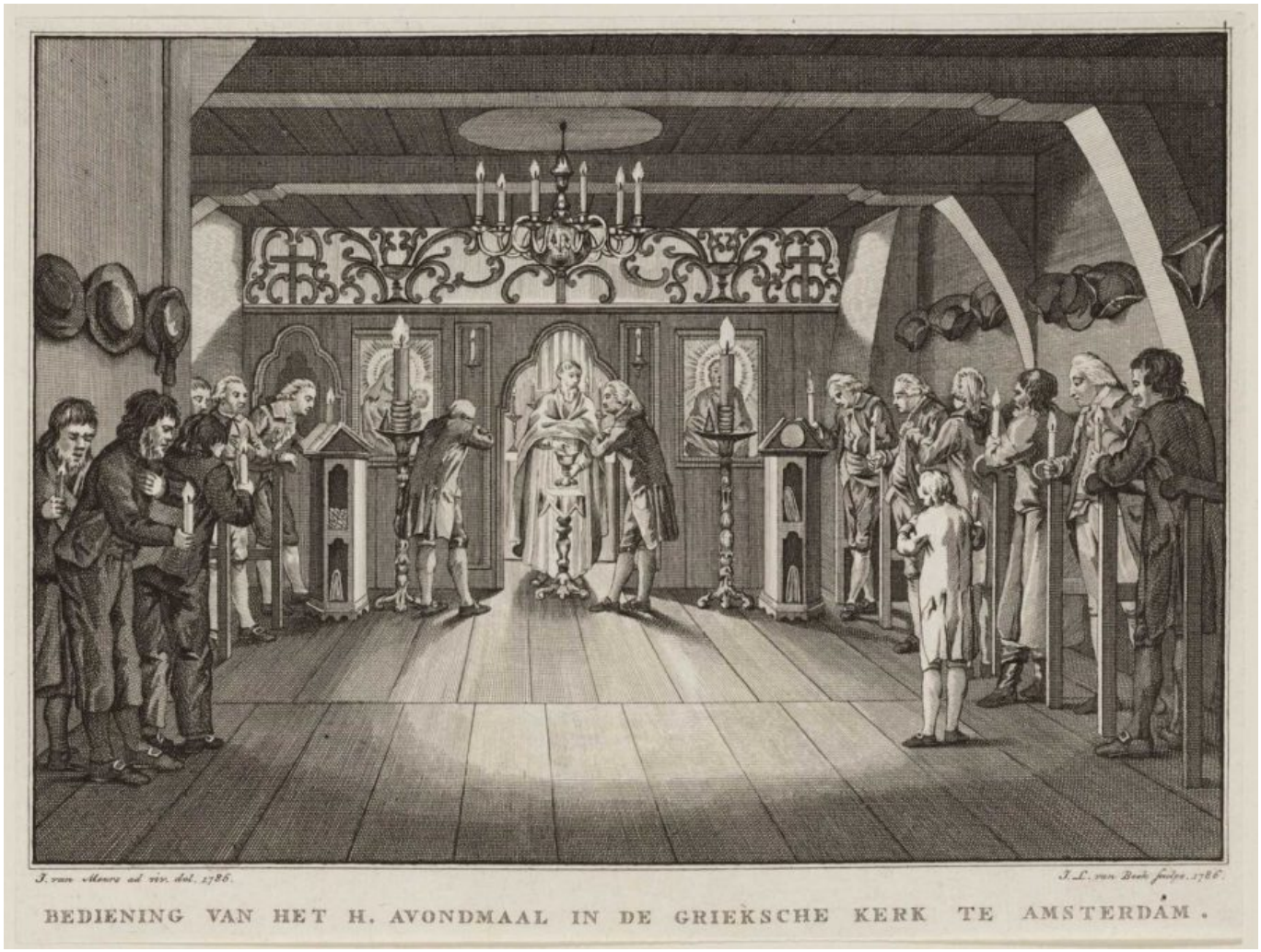

Ὑπάρχει ἰδιαίτερη σχέσις μεταξὺ Ὀρθοδοξίας κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν καὶ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Valkhof τοῦ Nijmegen. Ἡ Βυζαντινὴ Πριγκήπισσα Θεοφανώ, ἡ ὁποία ἐνυμφεύθη τὸν Γερμανὸ Αὐτοκράτορα Ὄθωνα Β΄, ἀπεβίωσεν ἐκεῖ κατὰ τὸ ἔτος 991. Οἱ ἱστορικοὶ θεωροῦν ὅτι τὸ ὀκταγωνικὸν σχῆμα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἔχει ἄμεσον σύνδεσιν μὲ τὴν βυζαντινὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν, τὴν ὁποίαν μετέφερεν ἡ πριγκήπισσα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὑπάρχει σήμερον εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὀρθόδοξος ἐνορία ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοφανώ.

Οἱ Βυζαντινοὶ εἰς τὴν πόλιν Bruges κατὰ τὴν χρυσῆν ἐποχήν της.
Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ πόλις τῆς Bruges, ὡς κέντρον ἐμπορίου, ἐγνώρισε τὴν

μεγαλυτέραν ἄνθησίν της κατὰ τὰ ἔτη ἀπὸ 1280 ἕως 1480. Κατ΄αὐτὸ τὸ διάστημα διέμενον εἰς τὴν Bruges ξένοι ἔμποροι, καθὼς καὶ μία ἑταιρεία ἐπεξεργασίας γούνας συχνὰ μὲ τὰς ἰδικάς των ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας. Διὰ τοῦτο ἡ Bruges κατέστη εἷς ἐκ τῶν σημαντικωτέρων κέντρων καὶ κόμβων ἐμπορίου μεταξὺ Βορρᾶ καὶ Νότου τῆς Εὐρώπης. Ἡ πλατεία τοῦ Χρηματιστηρίου ἀπετέλει τὸ ἐμπορικὸν καὶ οἰκονομικὸν κέντρον τῆς πόλεως, ὅπου καὶ ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον χρηματιστήριον συναλλαγῶν. Ἕκαστον κράτος εἶχε ἐκεῖ τὸν ἰδικόν του οἶκον καὶ ἀποθήκας : οἱ Ἐνετοὶ ἔμποροι, τῆς Φλωρεντίας, Γενουάται, Καστιλιανοί, Ἱσπανοί, Πορτογάλοι, Σκωτσέζοι καὶ Βόρειοι Γερμανοί. Οἱ Ἀνατολῖται καὶ οἱ ἔμποροι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης δὲν ἔλειπον ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ Bruges ἐπίσης ἀνεπτύχθη ὡς διεθνὲς κέντρον τέχνης. Χάρις εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Βουργουνδίας ὑπῆρχον ἐπαφαὶ μὲ ταξειδιῶτας ὅλων τῶν περιοχῶν τῆς Εὐρώπης.

Οἱ πρῶτοι Ἕλληνες τῆς Ὁλλανδίας ἦσαν ἔμποροι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Bruges καὶ ἵδρυσαν ἐμπορικὰ καταστήματα. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Adriaan Baltyn (1546-1621), προστατευομένου τοῦ οἴκου ‘Brugse Vrije‘, ὑπάρχει ἔγγραφον τὸ ὁποῖον περιγράφει ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν ἀνταλλαγῶν μὲ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν. Καὶ τοῦτο ὡς συνέπεια μιᾶς δικαστικῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τῆς Brugse Vrije καὶ τῆς πόλεως Sluis, ἀναφορικῶς μὲ τὰ δικαιώματα παραιτήσεως καὶ πωλήσεως ὡρισμένων προϊόντων, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν βλάβην καὶ προωρίζοντο διὰ τὰς ἐμπορικὰς ἀποθήκας τῆς Bruges. Εἰς τὸ βιβλίον «Ἐφημερίδες τῆς Bruges» ὁ M. Gaillard περιγράφει τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Μικρασιατῶν καὶ τῶν Ἀνατολικῶν εἰς Bruges. Ἐν συντομίᾳ ἐπιβεβαιώνεται ὅτι «ἦσαν οἱ πρῶτοι οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Bruges καὶ ἡ ἐμπορική των δραστηριότης χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1340». Φαίνεται ὅτι λόγῳ διαφορᾶς των μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Bruges ἠναγκάσθησαν νὰ μετοικήσουν δι΄ὀλίγον εἰς Dordrecht, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν συντόμως εἰς Bruges. Οἱ Ἰταλοὶ εἰσήγαγον ἐδῶ κυρίως προϊόντα ἀξίας, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ καρικεύματα καὶ σπάνια φροῦτα. Οἱ Φλαμανδοὶ ἠσχολοῦντο κυρίως μὲ τὸ ἐμπόριο γούνας (ἐρμαμίνες καὶ δέρματα Harmer), τὰ ὁποῖα εἰσήγοντο κυρίως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης. Γνωρίζουμε καλῶς ὅτι οἱ ἔμποροι τῆς Σμύρνης ἐγκατεστάθησαν εἰς κτήριον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Genthof. Ὑπάρχουν ἐπίσης πολλὰ ἔγγραφα ἀρχείου, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὴν παρουσίαν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν ἐδῶ.

Εὑρίσκουμε ἐπίσης εἰς ἀρκετὰ ἀρχεῖα τῆς Φλάνδρας ἀναφορὰν εἰς Βυζαντινοὺς πρόσφυγας. Ἡ πρώτη ἀναφορὰ χρονολογεῖται κατὰ τὰ ἔτη 1392-1393, εἰς ἔγγραφον ἀρχείων τῆς πόλεως τῆς Bruges. Πρόκειται δι΄ἔγκρισιν ἐπιδοτήσεως ἐκ μέρους τοῦ δημάρχου τῆς πόλεως Bruges εἰς ἕναν «ἐπίσκοπον ἐξ Ἑλλάδος...». Ἀλλὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀρχεῖον εὑρίσκουμε ἀναφορὰν πολλῶν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ ὁποῖοι

εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ οἱ ὁποῖοι ἔτυχον χρηματικῆς ἐπιχορηγήσεως. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦτο καὶ ἕνας Ἕλλην ἱερεύς. Ἡ περίοδος τῆς ἀκμῆς τῶν Ἰταλῶν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθησαν εἰς Φλάνδραν οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ περίοδος μεταξὺ 1453 καὶ 1470. Συμφώνως πρὸς τὸν Emile Vanden Busschen: «κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐμφανίζονται εἰς τὰ ἀρχεῖα τὰ περισσότερα ξένα ὀνόματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ τὴν Bruges, κυρίως ὅσων ἦρθαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι ἦσαν πρεσβευταὶ καὶ ἄλλοι ἐγκατεστάθηκαν διὰ πολιτικοὺς λόγους». Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Gilliodts-Van Severen εὑρίσκουμε μίαν σειρὰν ὀνομάτων Ἑλλήνων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἱπποτῶν, εὐγενῶν, μεταξὺ αὐτῶν δὲ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, οἱ ὁποῖοι μετέβησαν εἰς Bruges διὰ νὰ προστατευθοῦν ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ καὶ οἱ ὁποῖοι ἔτυχον φιλανθρωπίας.

Ἡ Πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔθεσε τέρμα εἰς τὸ ἐπιτυχημένον ἐμπόριον τῶν Ἑλλήνων ἐν Φλάνδρᾳ, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι τοὺς διαδέχθηκαν ὀλίγον κατ΄ὀλίγον. Ἀργότερον, ἐπὶ Φιλίππου Α΄ ἐξηφανίσθησαν ἐκ Bruges τόσον οἱ Μικρασιάται, οἱ Ἀρμένιοι καὶ οἱ Τοῦρκοι. Ἀπὸ τοῦ 1480 πράγματι ἐκηρύχθη κατάστασις κρίσεως. Τοῦτο ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακμῆς τῆς κλωστοϋφαντουργίας, τῶν αὐστηρῶν ἐμπορικῶν κανονισμῶν, τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῆς ταχείας ἀναπτύξεως τῆς ἐμπορικῆς μεγαλουπόλεως τῆς Ἀμβέρσης καὶ τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν.

Οἱ Ἕλληνες ἔμποροι ἱδρύουν τὴν πρώτην Ἐνορίαν ἐν Ἀμστερνταμ.
Οἱ πρῶτοι Ὀρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Ὁλλανδίᾳ ἦσαν χριστιανοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως. Ἦσαν ὑψηλόβαθμοι κληρικοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λέϊντεν, ἀναλαβόντες τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐπαφῶν τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως μὲ τὴν Ὁλλανδικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ διαμονή των ἐν Ὁλλανδίᾳ ἔπαιζε σπουδαῖον ρόλον διὰ τὰς ἐπαφὰς μεταξὺ Ὀρθοδοξίας καὶ Προτεσταντισμοῦ. Ἡ ἐγκατάστασίς των εἰς Ὁλλανδίαν εἶναι ἡ πρώτη σαφὴς ἔνδειξις ὀρθοδόξου χριστιανικῆς παρουσίας ἐν Ὁλλανδίᾳ. Ἐν συνεχείᾳ πολλοὶ Ἕλληνες σπουδασταὶ κατοικοῦσαν ἐν Λέϊντεν. Εἷς ἐξ αὐτῶν θὰ γίνῃ ἀργότερον Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Τὸ 1697 ὁ Μέγας Πέτρος εἰργάσθη ἐπ΄ὀλίγον εἰς ναυπηγεῖον τῆς Ἑταιρείας Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐν Ἀμστερνταμ, ὅπου θὰ μελετήσῃ τὴν ναυπηγικήν τέχνην. Εἰς τὰ ἀπομνηνονεύματά του ὅμως δεν ἀναφέρεται εἰς ὀρθόδοξον ναὸν ἐν Ὁλλανδίᾳ.

Πολὺ ἀργότερον, κατὰ τὴν χρυσῆν ἐποχήν, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἔμποροι ἐγκατεστάθησαν εἰς Ἀμστερνταμ, ἵδρυσαν τὴν πρώτην Ὀρθόδοξον Ἐνορίαν, τιμωμένην ἐπ΄ ὀνόματι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, εἰς τὴν ὁδόν Koningstraat. Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης τοῦ Ἀμστερνταμ ἀπηρτίζετο ἀπὸ ἐμπόρους ἐκ Σμύρνης, Χίου,

Θεσσαλονίκης καὶ Ζαγορᾶς. Μία πρώτη των φροντίδα ἦτο ἡ ἀπόκτησις ναοῦ διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐξασκοῦν τὰ θρησκευτικά των καθήκοντα, συμφώνως πρὸς τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν. Ἡ πρώτη Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ἐν ἔτει 1752 ὑπὸ Ἐπισκόπου ἐκ Κρήτης. Ἡ Ἐνορία ὑπήγετο ἀπευθείας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Εὑρέθησαν ἔγγραφα ἀλληλογραφίας μὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὸ γεγονός. Ὑπῆρχον ὅμως καὶ Ρῶσσοι μεταξὺ τῶν πιστῶν. Ἤδη κατὰ τὸ ἔτος 1760 οἱ Ἕλληνες ἔμποροι μετέφρασαν τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Ὁλλανδικὴν καὶ τὴν ἐξετύπωσαν. Τρία ἔτη ἀργότερον ἡ Ἐκκλησία μετεφέρθη εἰς κτήριον εἰς τὴν ὁδὸν ‘Oudzijds Voorburgwal’, ἀγορασθὲν χάρις εἰς κληροδότημα Ἕλληνος ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη εἰς τὴν Ἑταιρείαν τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἱερέων φαίνεται ὅτι μέχρι τοῦ ἔτους 1849 ὑπῆρχε Ἕλλην ἱερεύς. Ἀπὸ τοῦ 1852 ὑπάρχουν ρῶσσοι ἱερεῖς. Ἴσως τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν Βασίλισσαν Ἄνναν Παύλοβναν, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔμποροι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των. Πράγματι μετὰ τοὺς γάμους τῆς Ἄννης Παύλοβνα καὶ τοῦ Πρίγκηπος Γουλιέλμου Β΄τῆς Ὀράγκης (1816) ἀνοίγει νέο κεφάλαιο διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐν Ὁλλανδίᾳ. Ἡ Ἄννα Παύλοβνα, ἀδελφὴ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Α΄, παρέμεινε πιστὴ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ εἶχε καὶ ὀρθόδοξον παρεκκλήσιον εἰς ἕκαστον βασιλικὸν παλάτιον. Ἐπίσης ἔθεσε τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Ὡστόσο δὲν ὑπῆρχον πλέον πολλοὶ Ἕλληνες εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ὁλλανδίας. Ἐπέστρεψαν εἰς Ἑλλάδα ἅμα τῇ ἀνεξαρτησίᾳ της. Ἡ Ἐνορία τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλίσσης Ἄννης Παύλοβνας ἔπαυσε τὴν λειτουργίαν της.

Μετὰ ἀπὸ διακοπὴν περισσότερον τοῦ αἰῶνος, ἡ Ἐνορία ταύτη ἐπανήρχισε τὴν λειτουργίαν της, καὶ ἀπὸ τοῦ 2016 εὑρίσκεται εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ἄμστερνταμ, εἰς τὸ προάστειον Ζάνταμ.

Ἐξελίξεις ἐν Βελγίῳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνος

Τὸ 1900 ἱδρύθη ἐν Βελγίῳ ἡ πρώτη ὀρθόδοξος ἐνορία διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐμπόρους καὶ ναυτικοὺς οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν μεγάλην πόλιν τῆς Ἀμβέρσης. Ἡ Ἐνορία ἀφιερώθη εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου καὶ ἀνήκει, ὅπως καὶ ἅπασαι αἱ Ἑλληνικαὶ ἐνορίαι τῆς Διασπορᾶς, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ Πατριαρχεῖον ἀπέστειλε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γεννάδιον Θέμελην ὡς πρῶτον Ἱερατικῶς Προϊστάμενον αὐτῆς.

Μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ πλειοψηφία τῶν ὀρθοδόξων μεταναστῶν, Ἑλλήνων ἤ Ρώσσων, ἦσαν πτωχοὶ ἐργαζόμενοι καὶ μικρᾶς μορφώσεως. Ἦσαν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐταξίδευον δι΄ἐμπορικοὺς λόγους καὶ ἀνεζήτουν ἐργασίαν εἰς τὴν Δύσιν.

Ἠκολούθησαν μεταναστευτικὰ κύματα πρὸς τὸ Βέλγιον ἀνθρώπων μορφωμένων, πεπολιτισμένων καὶ διανοουμένων. Π.χ. οἱ Ρῶσσοι μέτοικοι μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1917 καὶ οἱ Ἕλληνες ἐγκαταλείψαντες ἐξαναγκαστικῶς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν Καταστροφήν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον ἄνθρωποι διανοούμενοι, κάτι ποὺ ἔλειπε κατὰ τὴν προηγουμένην γενεάν. Αὐτὴ ἡ μετανάστευσις, εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι ἐχάνετο μέσα εἰς τὸν ξένον δυτικὸν κόσμον, ἀνεζήτει δὲ νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία ἦτο ἡ μόνη δυναμένη νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπουσίαν τῆς Πατρίδος.

Τὸ ἔτος 1926 ἡ Ἀδελφότης τῶν Ἑλληνίδων κυριῶν ἠγόρασε τὸ κτήριον τῆς Rue de Stassart εἰς Βρυξέλλας, τὸ ἰσόγειον τοῦ ὁποίου διεμορφώθῃ εἰς Ἐκκλησίαν διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ἡ Ἐκκλησία ταύτη τιμᾶται ἐπ΄ὀνόματι τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ. Ἡ Ἐνορία ταύτη ἐξυπηρετεῖτο κατ΄ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς Ἀμβέρσης.

Εἰς τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ 50 μετέβησαν εἰς Βέλγιον οἱ πρῶτοι ξένοι ἐργάται, πρὸς ἐργασίαν εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα. Ἦσαν περίπου 30.000 Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ ὡρισμένοι Σέρβοι. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς λατρευτικάς των ἀνάγκας ἀπέστειλε εἰς τὸ Βέλγιο τέσσαρας ἱερεῖς, ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο νέος ὁ Ἱερομόναχος Παντελεήμων Κοντογιάννης, ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Βελγίου, ὁ ὁποῖος ἵδρυσε νέας ἐνορίας εἰς Μπορινάζ, Λιέγην καὶ τὸ Βελγικὸ Λιμβοῦργο.

Ὅλο καὶ περισσότερο οἱ Βέλγοι γνωρίζουν καλύτερον τὴν ὀρθόδοξον παρουσίαν εἰς τὴν χώραν των. Μικτοὶ γάμοι, ἡ Β΄Βατικανὴ Σύνοδος, αἱ Οἰκουμενικαὶ Συναντήσεις εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Βέλγιον. Ὑπῆρχον ἐπίσης ἐνδιαφερόμενοι οἱ ὁποῖοι ἀνεζήτουν διὰ τῆς μελέτης, διὰ διαλέξεων ἤ δι᾽ἐπισκέψεων εἰς τὸ Ἀββαεῖον τῶν Βενεδικτίνων μοναχῶν ἐν Chevetogne καὶ ἐγνώρισαν τὸν πλοῦτον τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὐτὸ τὸ Μοναστῆρι τῆς Ἑνώσεως συνέβαλε πολὺ εἰς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν κατανόησιν τοῦ πλούτου τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἀγνώστου εἰς μέγα βαθμὸν μέχρι τότε εἰς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον.

Ὀλίγον κατ΄ὀλίγον ἤρχισεν νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν τοπικὴν γλῶσσαν. Τοιουτοτρόπως ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοχθόνων ὀρθοδόξων ηὐξήθη καὶ

ἐμφανίσθησαν ἐνορίαι των εἰς διαφόρους πόλεις τοῦ Βελγίου. Εἰς αὐτὰς τὰς Ἐνορίας ἡ Θεία Λειτουργία δὲν ἐτελεῖτο εἰς τὴν Ἑλληνικήν, οὔτε εἰς τὴν Σλαβωνικήν, οὔτε ἀκόμη εἰς τὴν Ρουμανικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ εἰς τὴν τοπικὴν γλῶσσαν διὰ τὴν καλυτέραν κατανόησίν της.

Τὴν 12ην Αὐγούστου 1969 ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἵδρυσε τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Βελγίου καὶ Ἐξαρχίαν Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου. Ὡς πρῶτος Μητροπολίτης Βελγίου ἐξελέγη ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας Αἰμιλιανὸς (Ζαχαρόπουλος), κάποτε Μέγας Πρωτοσύγκελλος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Ἡ ἐνθρόνισίς του ἐπραγματοποιήθη τὴν 11ην Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς τὴν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τῆς λεωφόρου Stalingrad ἐν Βρυξέλλαις. Ἡ Μητρόπολις τότε εἶχε 13 ἐνορίας.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1972 τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ δικηγόρου Ἰγνατίου Peckstadt ἱδρύθη ἡ πρώτη Φλαμανδόφωνος Ἐνορία τιμωμένη εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, προστάτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Ἐνορία αὕτη ἐγκαθιδρύθη εἰς παλαιὸ κτήριον τοῦ πρώην μοναστηριοῦ «Béguinage Élisabeth». Ὡς πρωτεργάτης τῆς Ἐνορίας ταύτης ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἱερεύς της.

Τὸ θέρος τοῦ 1974 ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Κοντογιάννης, πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου, ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς βοηθὸς ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου Αἰμιλιανοῦ, μὲ τὸν τίτλον τοῦ Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος. Ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐτελέσθη τὴν 18ην Αὐγούστου 1974 εἰς τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Βρυξελλῶν.

Τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1982 – μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μητροπολίτου Αἰμιλιανοῦ ὡς Μητροπολίτου Κώου – ἐξελέγη ὁ Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος Παντελεήμων Μητροπολίτης Βελγίου. Μετὰ τὴν ἐκλογήν του ὡς Μητροπολίτου Βελγίου τὰ πράγματα ἤλλαξαν σταδιακῶς διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Βελγίῳ. Εἰργάσθη πυρετωδῶς διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βελγίῳ. Αἱ ἐπαφαὶ μὲ διαφόρους προσωπικότητας, τὰς ὁποίας εἶχε πλησιάσει καὶ ὁ Μητροπολίτης Αἰμιλιανός, ἐνισχύθησαν. Ὁ νέος Μητροπολίτης εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην ἐπλαισιώνετο ὑπὸ νομικῶν συμβούλων μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Πρωτοπρεσβύτεροι Marc Nicaise καὶ Ignace Peckstadt, καθὼς καὶ ὁ Δρ. Antoine van Bruaene. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιμόνου ταύτης καὶ συστηματικῆς προσπαθείας τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Βελγικοῦ Κράτους τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1985. Ἐχρειάζετο ὡστόσο ἐπιπρόσθετος ἐργασία τῶν διακαστικῶν ἀποφάσεων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀναγνωρίσεως, ἡ ὁποία ὑπεγράφη τὸ ἔτος 1988 καὶ διὰ τῆς ὁποίας

ὁρίζεται ὅτι: «Ὁ Μητροπολίτης Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἐκπρόσωπος ἁπάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βελγίῳ». Ὁ Μητροπολίτης Βελγίου Παντελεήμων ἦτο πολὺ ἱκανοποιημένος διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διότι συμπίπτει ἐπὶ πλέον καὶ μὲ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον ἕνας ἐπίσκοπος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τοὺς πιστοὺς μιᾶς συγκεκριμένης γεωγραφικῆς περιοχῆς (ἐν προκειμένῳ τοῦ Βελγίου ἔναντι τῶν Ἀρχῶν). Τοῦτο ἐπετεύχθη κατόπιν ἐγκρίσεως τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων ὀρθοδόξων δικαιοδοσιῶν ἐν Βελγίῳ. Βεβαίως λόγῳ τῆς ἀναγνωρίσεως πολλαπλασιάσθηκε ἡ ἐργασία καὶ αἱ φροντίδες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὀρθόδοξοι ἐνορίαι ἱδρύθησαν εἰς ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Βελγίου. Κατ΄ἀρχὰς ὅπου ὑπῆρχον Ἕλληνες ἀπόδημοι ἐγκατεστημένοι, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς σημαντικὰς πόλεις τῆς χώρας. Εἰς τὰ παρεκκλήσια καὶ τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς ὅλης τῆς χώρας αἱ ἀκολουθίαι τελοῦνται εἰς τὴν ἑλληνικήν, ἢ εἰς διαφόρους ἄλλας γλώσσας.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 2013 ὁ Μητροπολίτης Βελγίου Παντελεήμων ὑπέβαλε εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὴν παραίτησίν του διὰ λόγους ὑγείας, ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτή.

Τὴν 27ην Νοεμβρίου 2013 ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξέλεξε τὸν Ἐπίσκοπον Σινώπης Ἀθηναγόραν (Peckstadt) ὡς Μητροπολίτην Βελγίου καὶ Ἔξαρχον Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπέλεξε μὴ ἑλληνικῆς καταγωγῆς ὡς ἐπαρχιούχον Μητροπολίτην τοῦ Θρόνου. Ἔκτοτε ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας εἶναι ὁ ἐκπρόσωπος ὁλοκλήρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βελγίῳ, Κάτω Χώραις καὶ Λουξεμβούργῳ καὶ πρόεδρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως ἐν Μπενελούξ. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2014 ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας ἐπελέγη ὡς μέλος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Βελγίῳ ἔχει πάντοτε πολλὰς κοινωνικὰς δραστηριότητας, μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὰς τῆς ὀρθοδόξου νεότητος, ἐπισκέψεις τῶν κληρικῶν κατ΄οἶκον καὶ εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ εἰς ἀνθρώπους εἰς ἀνέχειαν. Οἱ κληρικοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀκούραστοι, εἶναι διαθέσιμοι πάντοτε διὰ νὰ εὑρίσκουν λύσεις εἰς ποιμαντικὰ καὶ κοινωνικά προβλήματα.

Χάρις εἰς τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισίν της, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Βελγίῳ ἐπέτυχε νὰ ἐξελιχθῇ εἰς μίαν ὀργανωμένην ὀντότητα παραλλήλως μὲ τὰς ἄλλας θρησκείας καὶ ὁμολογίας. Ἔκτοτε εἶναι παροῦσα εἰς ὅλα τὰ ἐπίσημα γεγονότα τοῦ κράτους, ἐκπροσωπουμένη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου-Ἀρχιεπισκόπου τοῦ

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἤ τὸν ἐκπρόσωπόν του. Διατηρεῖ πολὺ καλὰς ἐπαφὰς μὲ ὅλους ἔχουσα ἐπίγνωσιν ὅτι ἡ κοινωνία μας ἔχει ἀνάκην διαλόγου. Τοῦτο ἰσχύει ὄχι μόνον διὰ τὸν διάλογον μὲ τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ μὲ τὰς ἄλλας ὁμολογίας καὶ θρησκείας καθὼς καὶ μὲ ἄλλους ἑταίρους.

Ὁ καθεὶς ἀντιλαμβάνεται ὅτι εἰς τὴν πλουραλιστικήν, πολυπολιτισμικὴν καὶ πολυθρησκευτικὴν κοινωνίαν μας ὑπάρχει ἀνάγκη διαλόγου καὶ διαβουλεύσεων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ ἁρμονικῆς συμβιώσεως. Αἱ ἐπαφαὶ μεταξὺ τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν Ἁρμοδίων Κρατικῶν Ἀρχῶν δέον ὅπως μὴ περιορίζονται μόνον εἰς ὑλικὰ ζητήματα. Πράγματι χρειάζονται νὰ γίνουν πολλὰ ἀναφορικῶς μὲ τὰς σχέσεις μεταξὺ κρατικῶν Ἀρχῶν, θρησκειῶν καὶ κοινωνίας. Αἱ ἐντάσεις γίνονται αἰσθηταὶ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ μέσῳ τῶν κοινωνικῶν δικτύων. Τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα, αἱ παραδοσιακαὶ ἐνδυματολογικαὶ ἀπαιτήσεις, ἡ ἐπιταγὴ τῆς ἐντάξεως εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ κάθε εἴδους πολιτιστικαὶ παραδόσεις δημιουργοῦν πολλὰ ἐρωτήματα. Εἶναι ἐπιτακτικὴ μία νέα ἀντιμετώπισις τῶν ἀνωτέρω.

Ἐξελίξεις εἰς Κάτω Χώρας ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος

Ἀμέσως μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν Καταστροφὴν τὸ 1922 Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καθὼς καὶ ἐκ Σμύρνης καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐγκατεστάθησαν εἰς Ὁλλανδίαν. Μὴ ἔχοντες ἰδικήν των Ἐκκλησίαν προσεκάλουν τὸν Ἕλληνα ἱερέα ἐξ Ἀμβέρσης εἰς Ὁλλανδίαν διὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν ἀκολουθιῶν. Κατ΄ἀρχὰς ἦτο ὁ Ἀρχιμανδρίτης Πατρίκιος Κωνσταντινίδης καὶ ἀργότερον ὁ διάδοχός του Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐγένετο συνείδησις ὅλων ἡ ἀναγκαιότης ἱδρύσεως ἰδικῆς των Ἐκκλησίας. Τοιουτοτρόπως μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον ἱδρύθη Σύλλογος Ἑλλήνων τὸ ἔτος 1947. Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Συλλόγου ἐπεσκέφθησαν τὸν Δήμαρχον τοῦ Ρόττερνταμ μὲ τὸ αἴτημα τῆς χορηγείας οἰκοπέδου, ἐπέτυχον μάλιστα νὰ λάβουν δωρεὰν οἰκόπεδον εἰς τὴν περιοχὴν Westdijk. Τὸ 1954 ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι κατασκευῆς τοῦ νέου ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν θεμέλιον λίθον ἐτοποθέτησεν ὁ Ἐπίσκοπος Ρηγίου Μελέτιος καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος Ἀλεξάνδρου Παπάγου. Τὸ ἔτος 1957 ὁ Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας Ἰάκωβος ἐτέλεσε τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τούτου. Εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων παρέστησαν ἐπίσης ἐκπρόσωποι τῶν δύο Ρωσσικῶν ἐνοριῶν ἐν Ὁλλανδίᾳ. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Διονύσιος Χατζηβασιλείου (ἀργότερον Μητροπολίτης Λεοντουπόλεως – τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας) ἦτο ὁ πρῶτος ἱερεύς. Ὀλίγους μῆνας ἀργότερον τὸν διεδέχθη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος Μιχαλᾶς. Λίαν συντόμως ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Μαξίμου Μαστίχη, ὁ ὁποῖος μετέπειτα προήχθη εἰς βοηθὸν ἐπίσκοπον μὲ τὸν τίτλον Εὐμενείας (+2015).

Ὁ πατὴρ Μάξιμος ὥργωσε κυριολεκτικῶς ταξιδεύων ὅλην τὴν Ὁλλανδίαν διὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ὁλλανδίας καθὼς καὶ πρὸς ἐπίσκεψιν Ἑλλήνων χριστιανῶν. Μία πόλις τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο συχνὰ ἦτο ἡ Οὐτρέχτη, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ τὴν παρότρυνσιν καὶ οἰκονομικὴν συμπαράστασιν τοῦ Ἄρχοντος Χαριλάου Χιωτάκη ἀπεκτήθη ἀκίνητον, τὸ ὁποῖον διεμορφώθη εἰς Ἱερὸν Ναόν, ὁ ὁποῖος ἐνεκαινιάσθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου Παντελεήμονος τὸ 1987. Τὸ ἴδιον ἔτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Μαστίχης προήχθη εἰς βοηθὸν ἐπίσκοπον τῆς Μητροπόλεως Βελγίου καὶ Ἐξαρχίας Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου. Ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐγένετο εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ρότερνταμ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου Αἰμιλιανοῦ Τιμιάδου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Σουηδίας Παύλου καὶ τῶν Ἐπισκόπων Σασσίμων Ἱερεμίου καὶ Ἀπολλωνιάδος Παντελεήμονος. Ὁ Ἐπίσκοπος Μάξιμος διέμενε ἐν Ρόττερνταμ μέχρι τὸ ἔτος 1992, ὁπότε καὶ μετεκόμισεν εἰς Βρυξέλλας.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Βελγίου καὶ Ἐξαρχία Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου

(Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον) ἔχει εἰς Ὁλλανδίαν ἐνορίας εἰς Ρότερνταμ, Ἄμστερνταμ, Χάγην, Οὐτρέχτην, Ἐϊντόβεν, Τίλμπουρχ, Χόρινχεμ καὶ Νεϊμέγκεν. Ἔχει ἐπίσης γυναικείαν Ἱερὰν Μονὴν εἰς τὸ Ἄστεν Ὁλλανδίας ἀφιερωμένην εἰς τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου. Τὸ μοναστῆρι ἱδρύθη τὸ 1989 ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης Μοναχῆς Μαρίας (+2016) καὶ σήμερον ἀριθμεῖ ἕξ μονάζουσας. Ἡ Γερόντισσα Μαρία ἦτο Ὁλλανδὴ καὶ εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν εἰσήχθη εἰς ὀρθόδοξον Ἱερὰν Μονὴν ἐν Χάγῃ. Ἀργότερον μετέβη εἰς Γιουγκοσλαυΐαν καὶ εἰς Ἑλλάδα, ὅπου διέμεινε ἐπὶ 10 ἔτη εἰς δύο μοναστήρια. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἄστεν εἶναι πνευματικὸν κέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ὁλλανδία.

Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως Μπενελοὺξ τὸ ἔτος 2010, οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν συμφωνίαν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς: «ὁ Μητροπολίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κκωνσταντινουπόλεως ἤ ὁ ἀντιπρόσωπός του εἶναι ὁ Ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ὁλλανδίᾳ». Τὸ 2013 κατετέθησαν τὰ καταστατικά. Ταῦτα ρυθμίζουν τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν ἐκπροσώπησιν. Ἐδημιουργήθη ἀκόμη Συμβούλιον τὸ ὁποῖον δέον νὰ συνοδεύῃ καὶ ὑποστηρίζει τὸν Ἐπίσημον Ἐκπρόσωπον. Σήμερον ὁ Ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος εἶναι ὁ Μητροπολίτης Βελγίου κ. Ἀθηναγόρας (Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον).

Ἐξελίξεις εἰς τὸ Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου ἀπὸ τὸν 20ὸν αἰῶνα.
Οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἐγκατεστάθησαν ἐν Μεγάλῳ Δουκάτῳ τοῦ Λουξεμβούργου ὅταν τὸ κράτος τοῦτο ἤρχισε νὰ στεγάζῃ διεθνεῖς θεσμοὺς καὶ ὀργανισμούς, ὅπως τὸ «Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον», τὴν «Εὐρωπαϊκὴν Τράπεζαν Ἐπενδύσεων», τὸ «Εὐρωπαϊκὸν Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον» καὶ ἄλλα.

Πολὺ πρὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου καὶ Ἐξαρχίας Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου (κατὰ τὸ 1969) ὑπῆρχον ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τοὺς ὁποίους διηκόνει ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης (ἀργότερον Μητροπολίτης Σηλυβρίας) καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Κοντογιάννης (ἀργότερον Μητροπολίτης Βελγίου). Ὁ τελευταῖος μάλιστα διέσχιζε τὴν Χώραν ταύτην διὰ νὰ τελέσῃ τὴν Θείαν Λειτουργίαν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἑορτῶν καὶ τῶν διακοπῶν. Αἱ Βαπτίσεις καὶ οἱ γάμοι ἐτελοῦντο εἰς τὰς οἰκίας τῶν πιστῶν, ὅπως συνέβαινε ἐνίοτε καὶ ἐν Βελγίῳ. Ἀπὸ τοῦ 1959 ἕως τοῦ 1968 αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι ἐτελοῦντο εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ μοναστηριοῦ: «Couvent du Sacré-Cœur» εἰς τὴν λεωφόρον: Boulevard d’Avranches.

Μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου, ὁ Μητροπολίτης Αἰμιλιανὸς Ζαχαρόπουλος ἐστενοχωρεῖτο διότι αἱ συνθῆκαι δὲν ἐπέτρεπον τὴν ἐγκατάστασιν μονίμου ἱερέως ἐν Λουξεμβούργῳ. Μέχρι τοῦ 1975 αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι ἐτελοῦντο εἰς τὸν Ἐνοριακὸν Ναὸν Sacré-Cœur τῆς ὁδοῦ Dicks, ἐν Λουξεμβούργῳ. Ἐν

συνεχείᾳ διετέθη κτήριον ἐκ μέρους τοῦ κράτους εἰς τὴν ὁδὸν Pulvermühl 3 τοῦ Λουξεμβούργου διὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐνορίαν, ὅπου ἐτελοῦντο αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι ἀπὶ τοῦ 1976. Ἡ Ἐνορία ἐτιμᾶτο ἐπ΄ὀνόματι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1980 ἡ Ἐνορία ἠρίθμει περὶ τοὺς ἑκατὸν Ἕλληνας πιστοὺς ἐν Λουξεμβούργῳ. Μὲ τὴν εἴσοδον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἕνωσιν ἤρχισε σταδιακῶς νὰ αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργαζομένων Ἑλλήνων εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς καὶ διεθνεῖς ὀργανισμούς.

Ἱερεῖς διατελέσαντες ἐφημέριοι τῆς Ἐνορίας ταύτης εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: Πανοσιλογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰωάννης Σακελλαρίου (τότε φοιτητὴς ἐν Στρασβούργῳ καὶ νῦν Μητροπολίτης Θερμοπυλῶν) (ἀπὸ 1981 ἕως 1982), Πρεσβύτερος Ἰωάννης Κλῆς (ἀπὸ 1984-1985), Πρεσβύτερος David De Bruyn (ἀπὸ 1986-1989), Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἐμμανουὴλ Ἀδαμάκης (νῦν Μητροπολίτης Γαλλίας) (ἀπὸ 1988 ἕως 1989), Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωακεὶμ Εὐαγγελινός (ἀπὸ 1990 ἕως 1999) καὶ Πρωτοπρεσβύτερος Ἐλεφθέριος Ἀνυφαντάκης (ἀπὸ 1999 ἕως 2012).

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων εἰργάζετο διὰ τὴν ἐπίσημον Ἀναγνώρισιν τῆς Ἐνορίας ταύτης, κάτι ποὺ ἐπετεύχθη τὸ ἔτος 1997.

Χάρις εἰς τὴν δωρεὰν οἰκοπέδου εἰς τὴν περιοχὴν Weiler-la-Tour ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ ἱερέως Nicolas Schmidt, ἡ Ἐνορία τοῦ Λουξεμβούργου ἤρχισε ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου κ. Παντελεήμονος τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐργασίας πρὸς κατασκευὴν ὀρθοδόξου ναοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον καθὼς καὶ ἐνοριακῆς αἰθούσης. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ ἐτελέσθησαν τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 2008 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων: κ. Λουκᾶ (Πατριαρχείου Σερβίας), Ἀρίστης κ. Βασιλείου, Εὐμενείας κ. Μαξίμου καὶ Σινώπης κ. Ἀθηναγόρου (νῦν Μητροπολίτου Βελγίου).

Σήμερον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Λουξεμβούργῳ εἶναι ἐπισήμως Ἀνεγνωρισμένη, μὲ Σύμβασιν ὑπογεγραμμένην τὴν 26ην Ἰανουαρίου 2015. Ἡ Συμφωνία ταύτη ἀφορᾶ τὴν Ἀναγνώρισιν τεσσάρων Ἐνοριῶν: Ἑλληνικῆς, Ρωσσικῆς, Σερβικῆς καὶ Ρουμανικῆς. Ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Μητροπολίτης Βελγίου καὶ Ἔξαρχος Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου. Ἡ Συμφωνία ταύτη ἀντεκατέστησε τὰς παλαιοτέρας μεταξὺ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Κράτους τοῦ Λουξεμβούργου τῶν ἐτῶν 1977 καὶ 2004.

Ἱερεῖς τῶν Ἐνοριῶν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Λουξεμβούργου ἀπὸ τοῦ 2014 εἶναι ὁ Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Παναγιώτης Μοσχονᾶς, ἱερατικῶς προϊστάμενος, καὶ ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Τσεκούρας, ἐφημέριος.